

בבית המשפט העליון

רע"א 5107/22

לפני: כבוד השופט יי כשר

המבקשת: אפ.סי.סי. שיפינג בע"מ

נגד

המשיבים: 1. רקלה ארסבן
2. שלמה ארסבן

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 31.5.2022 (כב' השופטים ת' ש' נתנאל, ע' ורבנר ו-מ' דאוד) ב-ע"א 57011-10-21

בשם המבקשת: עו"ד יואב הריס

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטים ת' ש' נתנאל, ע' ורבנר ו-מ' דאוד), מיום 31.5.2022, בע"א 57011-10-21, שבו התקבל ערעור המשיבה 1 על פסק הדין של בית משפט השלום בחיפה (השופט א' גולדקורן), מיום 1.7.2021, בת"א 60450-03-15.

רקע והליכים קודמים

2. המשיבים 1 ו-2 נישאו זה לזו בשנת 1983 (יכוננו, בנפרד, להלן: המשיבה ו-המשיב, ויחד: המשיבים). בבעלות המשיב הייתה חברה שעסקה במתן שירותי שילוח והובלה, ובשנת 2012 חתם המשיב על ערבות אישית לכיסוי כל חובות החברה שבבעלותו כלפי המבקשת. לימים, בחודש דצמבר 2014, נקלעה החברה שבבעלות המשיב לקשיים ונכנסה להליכי פירוק, ואילו נגד המשיב החלו הליכי פשיטת רגל (פש"ר 55085-12-14), שהמבקשת הייתה צד להם כנושה. כעבור מספר שנים, ביום 6.9.2020, ניתן למשיב צו הפטר. יצוין כי המבקשת הייתה צד להליך

פשיטת הרגל, הגישה תביעת חוב ואף השתתפה בהליך שדן במתן ההפטר למשיב, והעלתה טיעונים ביחס לנכסיו (בדיון מיום 18.11.2018).

3. ביני לביני, בחודש מרץ 2015, הגישה המבקשת את התביעה הכספית מושא בקשת רשות הערעור. התביעה הוגשה נגד המשיב, מתוקף ערבותו האישית לחוב, וכן נגד המשיבה מתוקף היותה בת זוגו של המשיב.

4. התביעה התבססה על שתי טענות עיקריות: טענה אחת, לפיה קיים שיתוף של המשיבה בחובות המשיב, מכוח היותם בני זוג, באופן שמאפשר פירעון ישיר מהמשיבה של מחצית מגובה החוב (בסך 534,036 ש"ח). טענה שנייה, לפיה מתקיים שיתוף ספציפי של המשיב בדירות הרשומות על שם המשיבה (דירה ברחוב מאיר יערי בתל-אביב, ודירה נוספת ברחוב יוספטל בבת-ים; להלן, יחד: הדירות), באופן שמאפשר לפרוע את מלוא חובו של המשיב כלפי המבקשת (בסך 1,068,072 ש"ח) מחלקו בדירות האמורות. יודגש כי הסעדים שנתבקשו בתביעה הם סעדים כספיים – תשלום סכום החוב לצד הפרשי הצמדה וריבית.

לאחר שניתן למשיב צו ההפטר בתיק פשיטת הרגל, נמחקה תביעת המבקשת נגד המשיב, לבקשתו (החלטה מיום 1.11.2020). התביעה המשיכה להתנהל נגד המשיבה בלבד.

5. בית משפט השלום, בפסק דינו מיום 1.7.2021, קיבל, חלקית, את תביעת המבקשת: לעניין טענת השיתוף בחובות, בית משפט השלום קבע כי לא עלה בידי המבקשת להצביע על כוונת המשיבה לשאת בחובותיו של המשיב, ככלל, או בחובותיו של המשיב כלפי המבקשת, בפרט. כמו כן נקבע כי לא הוכחה מעורבות המשיבה בעסקי המשיב ובחברה בבעלותו, באופן שעשוי להקים שיתוף בחובות. משכך, נדחתה עילת התביעה בגין שיתוף המשיבה בחובות המשיב.

עם זאת, ולעניין הטענה בדבר שיתוף ספציפי של המשיב בשתי דירות הרשומות על שם המשיבה, קבע בית משפט השלום כי הוכחה כוונת שיתוף ספציפי על בסיס נסיבות התלויות בדירות ובבני הזוג – כך שהמשיב הינו בעל מחצית מהזכויות בדירה ברחוב מאיר יערי בתל-אביב, וכרבע מהדירה ברחוב יוספטל בבת ים (כאשר רבע נוסף שייך למשיבה, ומחצית לאימו של המשיב). בהתאם לכך, ניתן סעד הצהרתי על פיו רשאית המבקשת לנקוט בהליכים למימוש חלקו של המשיב בכל אחת משתי הדירות הללו, בגין חובו כלפיה.

6. על פסק דינו של בית משפט השלום הגישה המשיבה ערעור לבית המשפט המחוזי (ע"א 57011-10-21). יובהר כי המבקשת, מצידה, לא ערערה על קביעת בית משפט השלום לעניין דחיית הטענה בדבר שותפות המשיבה בחובות המשיב.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

7. בית המשפט המחוזי, בפסק דינו מיום 31.5.2022, קיבל את ערעור המשיבה.

ראשית, קבע בית המשפט המחוזי כי הסעד ההצהרתי שניתן ביחס לדירות לא התבקש על ידי המבקשת בתביעתה. מכאן פנה בית המשפט המחוזי לבחון האם מתקיימים התנאים למתן סעד שלא התבקש בתביעה, וזאת בהתאם למבחן שנקבע בפסיקה, ולפיו ייפסק סעד כאמור כאשר: "הסעד דרוש לשם הכרעה בשאלות המהותיות שבמחלוקת או לשם עשיית צדק; הסעד נובע ישירות מהסעד שהתבקש בכתב התביעה; כל העובדות הדרושות להענקתו של הסעד התבררו ובידי בית המשפט עומדות הראיות הדרושות לצורך מתן הסעד ללא צורך בהתדיינות נוספת" (ע"א 483/16 יהודאי נ' חלמיש – חברה ממשלתית – עירונית לדיור שיקום ולהתחדשות שכונות בתל אביב בע"מ, פסקה 35 (3.10.2017)).

בית המשפט המחוזי קבע כי בענייננו לא מתקיימים התנאים האמורים, למתן סעד שלא נתבקש בתביעה:

"ראשית, הסעד ההצהרתי שניתן ע"י בית משפט קמא כאשר לזכויותיו של [המשיב] בדירותיה של [המשיבה] אינו נובע במישרין מן הסעד שהתבקש – הסעד הכספי בסך של 536,036 ש"ח, אלא מדובר בסעדים חלופיים. שנית, מאחר ש[המבקשת] בחרה לא לתבוע סעד הצהרתי, [המשיבה] לא נדרשה להתייחס לסעד כזה בכתב ההגנה או במהלך הבאת הראיות ואכן לא התייחסה לסעד כזה ולא ניתנה לה אפשרות להתגונן מפני הסעד ההצהרתי. לפיכך, לא הובאו מלא הראיות והטענות לצורך מתן הסעד ללא צורך בהתדיינות נוספת." (פסקאות 42–43 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי).

עוד קבע בית המשפט המחוזי כי הסעד ההצהרתי ניתן תוך פגיעה בצדדים שלישיים אשר לא צורפו כצדדים להליך, ובהם, בין היתר, הנושים המובטחים שלטובתם ממושכנות הדירות.

8. שנית, בית המשפט המחוזי קבע כי הסעד ההצהרתי שניתן עומד בסתירה לצו הפטר שניתן למשיב בתיק פשיטת הרגל, שהמבקשת, כאמור, הייתה צד להליך בו. בית המשפט הפנה לכך שטענות המבקשת ביחס לדירות נדונו במסגרת החלטות

שונות של בית המשפט של פשיטת הרגל, ונדחו כולן. זאת, משהתברר כי גם אם יימצא כי נוצרה כוונת שיתוף ספציפי בדירות, הן ממילא ממושכנות לטובת נושים מובטחים וגובה הנשייה המובטחת עולה על שווי הדירות, כך שמימושן לא יביא תועלת לנושים שאינם מובטחים. בית המשפט המחוזי מצא כי קביעה זו בהליך פשיטת הרגל מקימה השתק פלוגתא "במובן זה שאין תועלת מנקיטת הליכי מימוש, והנושה לא יזכה לכל השתתפות עקב מימוש הנכס". כמו כן, בית המשפט קמא קבע כי מתן אפשרות למבקשת לנקוט בהליכי גבייה לשם גביית מלוא החוב של המשיב מהדירות, סותרת את קביעת בית המשפט בצו ההפטר החלוט, אשר פוטר את המשיב מחובו כלפי המבקשת.

9. שלישית, בית המשפט קבע, כממצא עובדתי ובניגוד לממצאיו של בית משפט השלום, כי לא מתקיימת כוונת שיתוף ספציפי בדירות באופן שמאפשר למבקשת להיפרע מהחלק המיוחס למשיב באותן הדירות. זאת, בהתאם להלכות בעניין כוונת שיתוף ספציפי בנכסים מכוח הדין הכללי, מקום בו חל הסדר איזון המשאבים לפי חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 (להלן: חוק יחסי ממון).

10. על יסוד האמור, התקבל ערעור המשיבה, כך שאותו החלק בפסק דינו של בית משפט השלום במסגרתו ניתן הסעד ההצהרתי לטובתה של המבקשת, התבטל.

בקשת רשות הערעור

11. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

המבקשת טוענת כי התקיימו התנאים שנקבעו בפסיקה למתן הסעד ההצהרתי, אף אם לא נתבקש מפורשות בכתב התביעה. לטענת המבקשת, בסעיף 21 לכתב התביעה, נטען במפורש כי הדירות הרשומות על שם המשיבה, שייכות בחלקן למשיב – ולכן, ניתנה למשיבים ההזדמנות להתגונן מפני טענה זו בכתב ההגנה, והם אף עשו כך בפועל במסגרת ההליך. משכך, לעמדת המבקשת, עמדו בפני בית משפט השלום מלוא הראיות והטענות לצורך מתן הסעד – ובכך התקיימו התנאים שנקבעו בפסיקה למתן הסעד ההצהרתי, אף אם לא נתבקש מפורשות.

עוד טוענת המבקשת, כי שגה בית המשפט קמא עת קבע כי הסעד ההצהרתי ניתן תוך פגיעה בצדדים שלישיים, שכן מדובר בסעד הצהרתי בלבד. לטענת המבקשת, ככל שלצדדים שלישיים טענות ביחס לזכויות גוברות בדירות, מדרג

העדיפות בזכויות אלו ייקבע על פי הדין או על פי הכרעה שיפוטית בתביעה אזרחית נפרדת בין בעלי הזכויות הנוגדות.

המבקשת טוענת, בנוסף, כי בית המשפט קמא שגה עת קבע שהסעד ההצהרתי עומד בסתירה לצו הפטר. ראשית לעניין זה, טוענת המבקשת כי המשיבים, במהלך בירור התביעה, כלל לא טענו כי יש בהליך פשיטת הרגל וצו הפטר שניתן למשיב משום איון תביעתה של המבקשת, ומשכך שגה בית המשפט קמא כשנדרש לנימוקים אלו בפסק דינו.

שנית ולגופם של דברים, טוענת המבקשת כי פסק הדין שניתן בהליך פשיטת הרגל כלל אינו דן או מכריע בשאלת שיתוף המשיבה בחובות המשיב או בשאלת זכויות המשיב בדירות הרשומות על שם המשיבה, ולכן לא קמה סתירה בין פסקי הדין. בנוסף, טוענת המבקשת, כי סעיפים 21–22 לצו הפטר המותנה שניתן למשיב מורים על הקניית "כל נכס או זכות השייכים לחייב ואשר עליהם לא דיווח" לטובת פירעון חובותיו לנושים. מכאן, לטענת המבקשת, מקום בו נמצא בבית משפט השלום כי הדירות שייכות בחלקן למשיב – צו הפטר מחייב כי אלו יוקנו למבקשת, כפי שתבעה. בהקשר זה טוענת המבקשת כי "צו הפטר אינו קובע כי החייב אינו חייב או לא היה חייב כספים, אלא קובע כי החייב – הוא כשלעצמו מופטר מחובותיו, אולם החוב בעינו נותר והנו כאמור בר פירעון מנכסים עליהם לא דיווח החייב ואשר מוקנים לנושיו".

מעבר לאמור, המבקשת סומכת את ידיה על קביעות בית משפט השלום, אשר נהפכו, כאמור, בבית המשפט המחוזי. המבקשת חוזרת על טענותיה בתביעה – הן טענתה כי קיים שיתוף כללי של המשיבה בחובות המשיב, ובפרט ביחס לחובותיו כלפי המבקשת; והן טענתה כי מתקיים שיתוף ספציפי של המשיב בדירות הרשומות על שם המשיבה.

דיון והכרעה

12. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור, ושקלתי את נימוקיה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. זאת בהתאם לסמכותי שלפי תקנה 148א לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, ומשלא מצאתי כי הבקשה מעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים או כי מתן רשות ערעור דרוש כדי למנוע עיוות דין.

13. בבקשת רשות הערעור, טענות המבקשת נחלקות לשני מישורים עיקריים: במישור הראשון, טוענת המבקשת כנגד הקביעה בדבר אי-התקיימות התנאים למתן הסעד ההצהרתי על אף שלא נתבקש במפורש בכתב התביעה. במישור השני, טוענת המבקשת בעניין הקביעה כי הסעד ההצהרתי שניתן בבית משפט השלום עומד בניגוד לצו ההפטר. אתיחס להלן לכל אחד ממישורי הטענות דלעיל.

14. אשר לטענות בדבר התקיימות התנאים למתן סעד שלא נתבקש בכתב התביעה – אלו אינן מעוררות שאלה משפטית עקרונית אשר מצדיקה מתן רשות ערעור ב- "גלגול שלישי". למעשה, המבקשת כלל אינה חולקת על ההלכה בעניין מתן סעד שלא התבקש בכתב התביעה, אותה יישם בית המשפט המחוזי בפסק דינו בערעור, ואף מפנה להלכה זו בבקשתה דנן (פסקה 39 לבקשת רשות הערעור; ע"א 2976/12 בר אל נ' קאופמן (23.11.2014)). טענות המבקשת מופנות נגד יישום הדין האמור בנסיבות המקרה הקונקרטי, וככאלו, אינן מצדיקות מתן רשות ערעור ב- "גלגול שלישי", כפי שנקבע זה מכבר:

"הדיון בערכאה שלישית [נועד] – ללבן ולבחון שאלה משפטית שטרם הוכרעה על-ידי בית משפט זה ולקבוע בה הלכה שתנחה את הערכאות הדיוניות [...]. התכלית בדבר פיתרון המחלוקת בין בעלי הדין הינה, אפוא, משנית למטרה העיקרית בדבר קידום המשפט ויצירת 'סדר' בשאלות משפטיות שטרם ניתן להן מענה בערכאה העליונה. [...] בתכלית זו אף יש לבאר את ההלכה שלפיה אין ליתן רשות ערעור אם השאלה הכלולה בבקשה מתמצה בהלכה שכבר נפסקה. ודוק: אם נפסקה הלכה, ואין מתעוררת בבקשה שאלה חדשה, הרי שאין בשאלות הנוגעות ליישומה של הלכה קיימת – נוכח הרציונאל האמור – כדי להצדיק את הידרשותו של בית המשפט בגלגול שלישי" (רע"א 4193/11 כראדי נ' נרקיס, פסקה 7 (14.6.2011)).

15. ומכאן לטענות בעניין צו ההפטר. במישור זה טוענת המבקשת כי בקשת רשות הערעור מעוררת את השאלה העקרונית: האם יש בכוחו של צו הפטר שניתן בהליך פשיטת רגל "לבטל פסק דין בהליך שהתנהל בנפרד והמחייב את אשת החייב בשיתוף בחובותיו על דרך פירעון מזכויות החייב בנכסים שנרשמו על שמה בלבד".

שאלה זו כלל אינה מתעוררת בענייננו, ואבאר.

16. כאשר עסקינן בשיתוף בחובות בין בני זוג שנישאו לאחר כניסתו לתוקף של חוק יחסי ממון (לאחר 1.1.1974), נקבע בפסיקה כי:

"כאשר הדין החל על בני הזוג הוא בהתאם למשטר חוק יחסי ממון, היינו, כאשר מדובר בבני זוג שנישאו לאחר 1.1.1974, לא ניתן לומר עוד כי קיימת חזקת שיתוף כללית וגורפת בחובות בן הזוג האחר כלפי צד שלישי הנושה באחד מבני הזוג. חוק יחסי ממון אינו יוצר שיתוף קנייני של בן זוג אחד בנכסי רעהו, כאשר סעיף 4 לחוק אף קובע מפורשות כי 'אין בכריתת הנישואין או בקיומם כשלעצמם כדי לפגוע בקנינים של בני הזוג, להקנות לאחד מהם זכויות בנכסי השני או להטיל עליו אחריות לחובות השני'.

אך גם בכך לא תמו תלאות הדרך. שכן, לכלל על פיו אין בן זוג נושא באחריות לפירעון חובותיו של בן הזוג השני, ישנם חריגים לא מעטים. כך למשל, אין בתחולתו של הסדר איזון המשאבים על פי החוק כדי למנוע יצירת שיתוף בנכס ספציפי מכוח הדין הכללי – דיני החוזים, דיני הקניין, דיני הנאמנות וכיו"ב. היינו במקרים שהייתה בהם כוונה מיוחדת של בני הזוג לשיתוף קנייני בנכס ספציפי. במקרים כאלו ברור מאליו כי בכל הנוגע לחובות שנוצרו בעת רכישת הנכס המשותף או הבעלות עליו, החובות ירצו על כתפי שני בני הזוג ביחד ולחוד.

[...]

במשטר יחסי ממון לפי החוק, שיתוף כללי של בני הזוג בחובות האישיים של בן זוג אחד – אין. ברם, נושה יכול לעורר טענה של שיתוף בחובות, אם הוכחה כוונת שיתוף ספציפי בנכס מסוים, או כוונה קונקרטי, מפורשת או משתמעת, לשיתוף בחובות. בכל מקרה אין הנושה יכול לגבות את חובו מבן הזוג השני באופן אוטומטי, אלא עליו לנקוט נגדו הליך נפרד. (ע"א 6839/19 תד נ' פיקהולץ, פס' 11–16 לפסק הדין של כב' השופט ד' מיינץ (20.1.2021) (להלן: עניין תד); ההפניות הושמטו).

מכאן אנו למדים כי קיימות בדין שתי דרכים אפשריות לפירעון חובות המשיב מהדירות שעמדו בבסיס התביעה: הראשונה, להוכיח כי המשיבה שותפה בחובות המשיב (בין אם באופן כללי, ובין אם באופן פרטני כלפי המבקשת), כך שהיא חבה, באופן עצמאי, סכום השווה למחצית מהחוב, באופן שמאפשר נקיטת הליכי גבייה מהדירות שבבעלותה. השנייה, להוכיח כי נוצרה כוונת שיתוף ספציפי בדירות הרשומות על שם המשיבה, כך שחלק בהן נמצא בבעלות המשיב, באופן שמאפשר את פירעון החוב מאותו החלק.

17. את תביעתה לבית משפט השלום הגישה המבקשת בשתי הטענות האמורות וטענה הן לשיתוף המשיבה בחובות המשיב כלפיה (ובגין עילה זו התבקש סעד בגובה של מחצית מהחוב), והן לשיתוף המשיב בדירות הרשומות על שם המשיבה.

בית משפט השלום, בפסק דינו, דחה את הטענה לשיתוף המשיבה בחובות המשיב, אך מצא כי הדירות שעמדו בבסיס התביעה אכן שייכות בחלקן למשיב (עקב כוונת שיתוף ספציפי בנכסים), והעניק בהתאם לכך סעד הצהרתי שלפיו רשאת המבקשת לנקוט בהליכים למימוש חלקו של המשיב בדירות, בגין חובו כלפיה.

18. אלא, מקום שבו ניתן למשיב צו הפטר אשר פוטר אותו מחובותיו, ובהם גם חובו כלפי המבקשת, לא עומדת עוד למבקשת האפשרות לפרוע את חובו של המשיב כלפיה מנכסים שבבעלותו. על אף שמבחינה עובדתית בית משפט השלום מצא כי קיימת כוונת שיתוף ספציפי של המשיב בדירות – אין לקביעה זו כל נפקות מקום בו חובו של המשיב כלפי המבקשת הופטר. המבקשת חפצה למעשה לממש את חלקו של המשיב בדירות, על מנת לפרוע חוב שאינו קיים עוד.

19. גם אם אניח, לטובת המבקשת, כי הסעד ההצהרתי שניתן בבית משפט השלום איננו מנוגד לצו ההפטר, אין בכך כדי לשנות את התוצאה: המבקשת טוענת בהקשר זה כי הטענה לבעלות המשיב במחצית מהדירות לא נידונה והוכרעה בהליך פשיטת הרגל (וכל שהורה בית המשפט הוא על ביטול צו המניעה הזמני, לבקשת יוזמי הליך פשיטת הרגל), וכן כי צו ההפטר מורה כי "כל נכס או זכות השייכים לחייב [המשיב] ואשר עליהם לא דיווח לנאמן או לכנ"ר, יוקנו לקופת פשיטת הרגל" (פסקה 22 להחלטה בדבר מתן צו הפטר מותנה בפש"ר 14-12-55085, מיום 10.11.2019).

אלא שטענה זו אינה מדויקת. עוד בהליך פשיטת הרגל, לו הייתה המבקשת צד, עלו טענות לבעלות המשיב בדירות – אשר התבררו ונדחו. במסגרת זו נקבע שאין טעם בפירעון חובו של המשיב מהדירות, משום שקיימים נושים מובטחים שחובו של המשיב כלפיהם עולה על שווי הדירות: "גובה הנשייה המובטחת עולה בהרבה על שווי הדירות, כך ששאלת זכויותיו של החייב בהן, חרף רישומן על שם רעייתו, אינה מעלה או מורידה משעה שמימוש הדירות לא יביא תועלת כלשהי לנושים שאינם מובטחים" (פסקה 16 להחלטה בדבר מתן צו הפטר מותנה, מיום 10.11.2019; וראו בנוסף: החלטה על ביטול צו המניעה הזמני בהתאם לבקשת הנושים מיום 12.6.2015 (פש"ר 14-12-55085)). על קביעה זו המבקשת לא ערערה. לא זו אף זו, לאחר מתן צו ההפטר, נמחקה תביעת המבקשת נגד המשיב, והיא המשיכה להתנהל נגד המשיבה בלבד.

על אף האמור בצו ההפטר, כי נכסים וזכויות שלא דווחו יוקנו לקופת פשיטת הרגל, הסעד ההצהרתי שניתן בית משפט השלום הוא רק ביחס לחובו של המשיב כלפי המבקשת, ולא לטובת קופת הנשייה: "לגביית מלוא חובו של שלמה [המשיב]

[...] זכאית התובעת [המבקשת] לנקוט בהליכי מימוש מחצית הזכויות בדירה הרשומה על שם הנתבעת [המשיבה] ברחוב מאיר יערי 23/18 בתל אביב... (עד לגובה מלא החוב), ובהליכי מימוש רבע הזכויות בדירה הרשומה על שם הנתבעת ברחוב יוספטל 32 בבת ים (עד לגובה מלוא החוב)."

כעת, המבקשת חפצה להמשיך ולשמור בידיה סעד הצהרתי שלמעשה מחזיר את הגלגל לאחור ומעלה מחדש את השאלה האם יש טעם בפירעון חובו של המשיב מהדירות. זאת לא ניתן. הקביעה לעיל ביחס לדירות, שניתנה במסגרת הליך פשיטת הרגל אשר המבקשת הייתה צד לו – מקימה השתק אשר אינו מאפשר לעורר טענות אלו בשנית.

20. יתר על כן, גם אילו היו מתקבלות טענות המבקשת לעניין חלקו של המשיב בדירות, חלקו של המשיב בדירות היה מוקנה, כאמור בצו ההפטר, לקופת הנשייה; בעוד נקבע, לגבי עניין זה בדיוק, בהליך פשיטת הרגל, כי אין בכך טעם. משכך, נהפך הסעד ההצהרתי שניתן בבית משפט השלום, אף אם אניח שאיננו מנוגד לצו ההפטר, לתאורטי. גם מטעם זה, אין מקום למתן הסעד ההצהרתי.

21. בין כה וכה, ובבחינת למעלה מן הצורך, התערב בית המשפט המחוזי גם בממצאי העובדה של בית משפט השלום וקבע כי לא מתקיים שיתוף ספציפי של המשיב בדירות. טענות המבקשת נגד קביעה זו של בית המשפט המחוזי, אשר מתפרשות על מרבית בקשת רשות הערעור שלפניי, הן טענות "ערעוריות" מובהקות, ואינן מצדיקות מתן רשות ערעור ב-"גלגול שלישי" (ראו רע"א 2030/22 אליאסי נ' דרוקר, פסקה 19 (31.8.2022)).

22. יובהר, כי אילו הייתה מתקבלת עילת התביעה הנוספת של המבקשת, כך שהיה נקבע כי המשיבה שותפה בחובו של המשיב כלפי המבקשת, המשמעות הייתה שהמשיבה חבה באופן עצמאי, כלפי המבקשת, סכום של מחצית מגובה החוב הכולל – ללא כל תלות בצו ההפטר שניתן למשיב. במקרה כזה, הייתה יכולה המבקשת לנקוט בהליכים לגביית סכום זה מהמשיבה. אלא, שטענה זו של המבקשת נדחתה בבית משפט השלום כאמור, ועל קביעה זו המבקשת לא ערערה לבית המשפט המחוזי.

כעת, בבקשת רשות הערעור, טוענת המבקשת כי בית המשפט המחוזי ביטל פסק דין "בהליך שהתנהל בנפרד והמחייב את אשת החייב בשיתוף בחובותיו". זאת, כאמור, לא נקבע באף אחת מהערכאות: בית משפט השלום דחה את טענות המבקשת

לעניין זה, וקבע כי לא הוכח שהמשיבה שותפה בחובות המשיב. המבקשת לא ערערה כלל על קביעה זו ובית המשפט המחוזי אף קיבל את ערעור המשיבה על החלק האחר של פסק דינו של בית משפט השלום. משכך, השאלה אותה מציגה המבקשת בבקשת רשות הערעור כלל אינה רלוונטית לנסיבות העניין.

23. אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית. משלא נתבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ח בתשרי התשפ"ג (13.10.2022).

ש ו פ ט

מג 22051070_L01.docx
מרכז מידע, טל' 077-2703333 *3852 ; אתר אינטרנט, <https://supreme.court.gov.il>